

Dönemeyen Bir Dönme Dolap 23

– Ömer Faruk · 10 Aralık 2018

Hasta ve sakatlara acısam da onları sevmiyorum, sevemiyorum. Zaten buna gerek de yok. Acıma ve sevme apayrı duygular. Biri yardımı, diğeri yaklaşmayı, beraber olmayı çağırıyor. Ben de hastalanıyorum, işte bu zamanlarımda kendimden de hoşlanmıyorum; daha ileri gideyim: Kendimden nefret ediyorum. Yaşlılık hastalıkları ve belki de sakatlıkları da beraberinde getirecek. Yürümek için bir veya iki koltuk değneği ya da tekerlekli bir sandalye gelecekte birçok insana gerekecek. Yattığım yerden odanın tavanını seyrediyorum. Kirli beyaz bir renk hakim. Leke dolu. Lamba kir içinde, etrafında iki kara sinek zevkle dönüyorlar. Onların keyfi yerinde. Bir tren sesi duyar gibi oluyorum. Yok canım, tren sesi değil bu. Rüzgâr olabilir. Nitekim çatıdaki oluklara sert sert vuran yağmur damlalarının sesi ulaşıyor bana. Sol ayağım katlanmış, düzeltmek istiyorum, başarısızım. Uyuşmuş. Yavaş yavaş hareket ettirmeye çalışıyorum. Tatlı bir uyuşukluk kaplıyor dizimin aşağısını. Yataktan aşağı sarkıp yere basmak istiyorum. Sağ ayak basıyor, sol cansız gibi. Tökezliyorum, düşmedim, yatağa tutunup bir müddet tek ayak üstüne bekliyorum. Neyse, az sonra her şey normale dönüyor. Mutfağa gidip çaydanlığın altını yakacağım.

Ocağı yaktım. Bir müddet yatağa uzandım. Yağmur hızını artırdı, sinekler sırta kadem bastı, odanın kapısı kendiliğinden sallandı; hayaletler benimle dalga mı geçiyorlar ne! Bırakın kapıyla oynamayı, gelin çıkın karşıma da paylaşalım kozlarımızı. Ben böyle atıp tutarken kapıdan içeri çok yaşlı bir adam girdi. Hemen yattığım yerden kalktım. Üzerindeki giysileri eski ama temiz bu adamın, beyaz sakallı, beli hafif kambur. Yüzü bana tanıdık geldi. Evet o, bu Hüseyin amca. Taşla, toprakla, ağaçla, hayvanlarla konuşan Hüseyin amca... Ne zaman öldüğünü bilmesem de çok zaman önce ölmüş olacağını tahmin ediyorum. Köyde yaşıyordu, diğer insanlarla fazla ilişki kurmaktan kaçınırdı ve bu yüzden herkes onu kibirli bir insan olarak görürdü. Oysa Hüseyin amca, ben on bir yaşındayken benimle uzun uzadıya konuşmuş, bana ders alınacak bilgiler aktarmıştı. Kibirli biri olsaydı bunu yapar mıydı?

Hüseyin amca uzun yıllar devlet memuru olarak çeşitli şehirlerde çalışmış. Şehir yaşamından usanınca emekliliğini isteyip, köye yerleşmiş. Burada babasından miras kalan yedi-sekiz dönümlük bir bahçe içinde üç odalı bir ev varmış. Evde tadilat yaptırıp onartmış, yaşanacak hale getirmiş; ayrıca evin az ilerisine iki odalı yeni bir ev de ekletmiş, buranın bir odasını alet ve fazla eşya koymak için kullanırken, diğer odaya raflar yaptırıp kitaplarını dizmiş ve bir de okuma masası koyarak sık sık burada kitap okurmuş. İki inek, birkaç tavuk, bir köpek ve iki de arabasıyla birlikte eşek almış. Köye on iki kilometre uzaklıktaki kasabaya haftada bir eşek arabasıyla gidip yiyecek-içecek ve diğer ihtiyaç malzemelerini almış. Köyde yaşamak hoşuna gidiyormuş, aynı hoşnutluğu karısı da duyuyormuş. Hüseyin amca köy kahvesine çok seyrek uğramış. Kışın günlerini okuyarak baharda ve yazda ise bahçede uğraşarak geçirirmiş.

O yaz, tatili köyde ninemin yanında geçiriyordum. Bir gün, ninem beni komşusu Hüseyin amcagillerden yoğurt mayası almak için göndermişti. Avlularına girdiğimde karşıma Alacalı adındaki köpekleri çıktı. Köpek beni tanıdığı için havlamadı bile. Kafasını "beni takip et" der gibi birkaç kere salladı ve önüme

düştü. Bahçede bir şeylerle uğraşan Hüseyin amcanın yanına götürdü. Hüseyin amcanın bize arkası dönüktü ve tabii ki geldiğimizi görmemişti. Tek başınaydı ama karşısında biri varmış gibi konuşuyordu. Alacalı, geldiğimizi belli etmek için viyaklayınca arkasını döndü ve bizi gördü.

-Hoş geldin evlat, dedi. Hemen elini öptüm ve sordum:

-Hüseyin amca, az önce sen kiminle konuşuyordun? Burada kimse yoktu ki...

Güldü.

-Kimse olmaz mı evlat! Bak! Soğanlar, sarımsaklar, salatalıklar, biberler, patlıcanlar, kabaklar ve bunları üzerinde barındıran toprak var. İşte onlarla konuşurum.

-Onlar seni duyar mı, anlar mı amca?

-Anlar, anlar. Toprakla konuş evlat, ona selam ver. Sanma ki seni anlamaz; evet seninle konuşamaz ama senin her dediğini duyar ve anlar. Sevildiğini hissediyor; hayvanlar da böyledir. Onlarla konuşursan, onları seversen okşarsan, hatta onlara şarkı söylersen hiç huysuzluk yapmazlar; sana bol bol süt, yumurta ve et verirler.

Derin bir nefes alıp, bir elinin avucunu toprakla doldurdu ve devam etti:

-Yaşlılık işte, iki kelime konuşunca tıkanıyor insan. Bak evlat, şu avucumdaki toprağa dikkatli bak. Toprak anadır, çünkü doğurur. Üstelik her sene ve istersen her defasında farklı bir şey doğurur. Ona hoyrat davranırsan üzülür, bazen de direnir. Küserse doğurganlığı da sona erer. Ona su ver, gübre ver; verdiklerinin bir damlasını, bir gramını ziyan etmez. Verdiğin su fazlaysa onu yeraltında depolar, gene senin içindir bu yaptığı. İleride ihtiyacın olduğunda yeraltındaki suyu bir şekilde çıkarıp kullanabilirsin. Toprakla savaşma, savaşırsan önünde sonunda kaybeder sen olursun. Bir-iki başarına aldanıp da onu yendiğini zannetme, günü geldiğinde toprak ona verdiğin zararın acısını senden çıkarır, intikamını alır.

Hava boğucuydu. Güneşin yakıcılığını hafifletmek istercesine aniden rüzgar esmeye başladı, az ilerideki ceviz ağacının yaprakları ve dalları önce nazlı nazlı sallandı, sonra rüzgara boyun eğdi, etrafı çıkardığı hışırtı sesi kapladı. Hüseyin amca, öyle bir gerindi ki, çıtırdayan sırt kemiklerinin sesi duyuldu. Sonra nasırlı sağ elini bakır rengi yüzüne sürdü, başına götürdü, kırışmış ve döküldüğü için azalmış saçlarını düzeltiyormuş gibi yaptı. Hışırtıyı bastırmak istercesine sesini yükseltti:

-Hayvanlar da öyledir. Onlar da ilgi, şefkat ve sevgi bekler.

-Hayvanlarla da konuşuyor musun?

-Tabii konuşuyorum, onlara şarkı söylüyorum. Benim biliyorsun iki ineğim var, aslında ben onlara inek değil de "Akkızlar" diyorum. Başlarını, yelelerini, sırtlarını okşarım; o zaman huysuzlukları varsa bile sakinleşirler. Bahçede ekili olmayan yerlerdeki otları yemeleri için bıraktığımda ekili yerlere girmemelerini söylerim ve onlar bu sözümü dinlerler. Bana bol süt verirler, hiçbir problem yaratmazlar. Tavuklarım da eşeklerim de öyledir... Ağaçlar, çiçekler ve diğer bitkiler de...

Hüseyin amca, pörsümüş elleriyle solgun yanaklarını birkaç dakika ovuşturdu. Hafif kızarıncı da ovuşturmayı bıraktı. Kırıksık alnındaki birkaç damla teri sol eliyle sildi, ama ter olduğu gibi duruyordu.

Fark etti ve bir kere de diğer eliyle denedi. Bu sefer başarmıştı, derin bir nefes aldı. Az ötede kuşlar

ötüşüyor ve uçuşuyor, arılar çiçeklerin etrafında vızıldıyor; Hüseyin amca onlara aldırış etmeden

konuşmasını sürdürüyor. Bazen bir arı başının üzerine konuyor, o belki de fark bile etmiyor. Zaten arı da

orada sürekli kalıcı değil ki uçup gidiyor.

-Bir ara benim bahçeye bir köstebek dadandı. Bitkilerin toprak altındaki köklerini kesiyordu ve tabii o bitki hiç bir işe yaramıyordu. Bana zararı çok oldu. Kökü kesilenlerin yerine yenilerini ekmek zorunda kaldım, ama onların bir kısmı da aynı akıbete uğradı.

-Nineme de köstebekler çok zarar vermiş. O geçenlerde birini yakalayıp öldürmüş.

-Ben hiçbir canlıyı öldürmek istemem. Günlerce bu köstebeğin toprak üstüne çıkmasını bekledim.

Sonunda istediğim oldu. Kafasını çıkarıp çıkarıp etrafa bakınıyor, sonra içeri kaçıyordu. Ona seslendim birkaç kere. Kaçmamasını, benden korkmamasını söyledim. Kafası dışarıda beni dinledi. Uzun uzun anlattım o kökünü kestiği bitkileri ekmek ve büyütme için çektiğim zahmeti. Galiba anladı ki o günden beri bana hiç zararı dokunmadı.

Bir kadın Hüseyin amcaların avlusundan içeri girdi. Alacalı hemen fark etti ve Hüseyin amcanın önüne geçip onu korması altına aldı. Gelen tanıdık biri olmalı ki Hüseyin amca:

: -Tamam alacalı, yat oraya, dedi. Köpek emre aynen uydu.

Kadın yaşlı, boyu uzun, kaşları çatılı, kalın dudaklı, şiş yanaklı bir sarışın. Onu ördek gibi iki yana sallana sallana yürüyen Hüseyin amcanın karısı karşıladı. Birbirlerine sarıldılar. İki kadın evin kapısından içeri girdiler. Ben daha önce bu kadını hiç görmedim. Uzak bir yerden gelmiş olmalı.

Hüseyin amca uzun bir soluk koyverdi, bu onu rahatlatmıştı. Gözleri parlıyordu, kafasını hafif hafif sağa sola doğru sallıyordu. Bir şey aklına gelmiş gibi....

-Bak evlat, vakit geç oldu ama sana bir de bu konuştuğumuz konuların dışında, hayat ile ilgili bazı uyarılarda bulunayım: Gün gelir, kapılar yüzüne kapanabilir birbiri ardı sıra ve son durağa gelmeden seni indirmek isteyebilirler. Yüzüne kapanan kapıları açmak için zorlama, bırak kapalı kalsınlar. Ama yolculuğunu tamamlamadan, son durağa gelmeden indirmek istemelerine karşı diren. Çünkü hayat işte böylesi direnmelerle ancak devam edebiliyor.

Vakit çok çabuk geçmişti ve ben bunun farkında değildim. Güneş kızıl ışınlarını göndermeye başlayınca hava da kararak ona uydu; gökyüzünde beliren solgun yıldızlar giderek ışıklarını artırdı; ay da çıkmakta fazla gecikmedi; hilal şeklinde zeytin ağacının üzerinden yukarılara doğru tırmanmaya başladı.

Hüseyin amcanın söylediklerinden hatırladıklarım bu kadar. Aslında hava kararmış da olsa daha çok konuşacaktı ama Alacalı bana gösterdiği ilgiyi kıskanmış olmalı ki Hüseyin amcanın üzerine atıldı, yüzünü ve ellerini yaladı, başını göğsüne sürttü. Yani benimle ilgilen, beni sev, demek istiyordu. O da Alacalı'nın başını ve sırtını okşadı, bununla da kalmadı onu öptü. Alacalı mest oldu, sokuldukça sokuldu Hüseyin amcaya.

Ben buraya ne için geldiğimi unutmuştum, ninemin beni çağıran sesini duyunca hatırladım. Yoğurt mayası istediğimi söyledim, Hüseyim amca da karısına benim isteğimi karşılaması için seslendi...

Ben yıllar önceki anılarımı düşünürken Hüseyin amcanın silüeti odadan çıkıp gitmiş. Buraya neden geldiğini ve benimle tek kelime bile konuşmadan neden gittiğini önce anlamamıştım. Biraz düşününce buldum. Konuşmamızın sonunda geçen bir uyarıyı bana hatırlatmak istedi: " Son durağa gelmeden indirmek istemelerine karşı diren." Tamam Hüseyin amca, sözünü tutacağım ve direneceğim...

Yağmur aniden dindi. Pencerenin yanına gittim, biraz dışarıyı seyredip döndüm, yatağıma gelip yattım, bir dakika bile geçmeden fırlayıp kalktım, aklıma mutfaktaki altı yanan çaydanlık geldi. Nitekim su

kaynamış, çayın üzerine kaynar sudan döküp alttaki çaydanlığa biraz daha su koyup iyice demlenmesini beklemeye başladım.

(Devam edecek...)